

Milínský zpravodaj

JARO 2025 - mimořádná příloha

Obsah čísla:

- ⇒ Z historie: Lidová vzpomínková kronika 16 – Marie Hnilíčková
- ⇒ Milínsko v literatuře - Normalizované životy
- ⇒ Vlastivědné toulky Milínkem 18: kámen „BeZemě“

V letech 2001 - 2002 se uskutečnila nástavba bytových jednotek na komplex kulturního domu a bývalé pošty i knihovny. Vznikla nová dominantata - obyvatelná věž s podchodem.

Foto nahoře:
Miroslav
Kunt

Foto dole:
Jiří Fuka

Pokračování seriálu Vlastivědné toulky najdete na str. 12. Postupně Vás seznamujeme se zajímavými místy v okolí Milína. Budeme rádi, když nám pošlete své vlastní tipy i s bližšími informacemi (do knihovny: knihovna@milin.cz). Na www.milin.cz (Turistika/Výlety v okolí) najdete tipy na výlet v okolí Milína i „toulky“.

Lidová vzpomínková kronika Milína 16

Pokračování vzpomínek našich spoluobčanů (výběr). Celý přepis vzpomínek, včetně mluveného slova, je k dispozici v milínské knihovně. Již dříve zveřejněno: J. Baštýř, O. Neklová, J. Vojáčková, E. Průchová, V. Kopalová, J. Fírtová, Z. Bejčková, A. Kožinová, J. Růžková, E. Pečarková, A. Vošahlík, Jana Slámová, L. Jonáková a M. Eliášová, M. Lebedová, J. Ženíšková.

Rozhovory a zpracování: Dana Reiterová a Kamila Nergerová

Marie Hniličková, narozena v r. 1936

(nahrávka z 26. 5. 2021, při přepisování jsme záměrně nechali hovorovou češtinu, aby byla lépe dokreslena atmosféra)

Kdy jste se přestěhovala do Milína?

V roce 1959 - od Sedlčan, bylo mi 23 let.

Vy jste dělala hned od začátku na poště?

Kdepak, vždyť jsem přišla s devítiměsíčním klukem. A pak jsem byla doma, protože jsem práci nemohla sehnat. Pořád jen na nějakou hodinu.

A to jste bydlela v bytě, nebo v domě?

Bydlela jsem na sídlišti. V bytě. Manžel dostal byt, protože dělal na Orlíku na přehradě.

Váš muž byl odsud z Milína?

Ten byl také od Sedlčan.

V bytě jste byli jak dlouho? Pak jste si postavili barák?

15 let. Pak jsme chtěli svoje, protože jsme byli oba z vesnice a na tom sídlišti se nám to úplně nelíbilo. Chtěli jsme hlavně zahrádku. My jsme i měli zahrádku, tam co teďka nic není, jen tráva, tam za bývalým střediskem. (Pozn.: pod ulicí U Stadionu.) A byly tam hezké zahrádky. Škoda, že se to zlikvidovalo.

Po mateřské jste dělala co? Nebo byla vůbec mateřská v té době?

No, mateřská byla, ale já jsem byla od Sedlčan a dělali jsme zemědělství, tak mě na školy nikam nesměli dát, protože jsme byli tzv. kulaci. Takže jsem doma musela dělat všechno, co dělá kluk, protože už měli jen mě, sestra ta byla již pryč. Takže sice jsem měla pojištění, to mi táta platil, ani jsem o tom nevěděla. To mi dali, když jsem šla do důchodu, našli, že jsem byla pojištěná. Takže jsem tenkrát měla po 5,5 roce holku, do té doby jsem byla doma a pak jsem ještě byla 3 roky doma s holkou. Pak jsem sháněla práci a šla jsem do pekárny tady v Milíně u sila. Jenže to byly denně jen noční.

A co se tam tak peklo?

Rohlíky, housky, šátečky – těm se říkalo plundry. Karlovarský rohlíky. Chleba, vánočky o Vánocích. Hodně se toho peklo.

Ten chleba byl tmavý, nebo bílý?

Tenkrát byl jenom jeden. Normální kulatej chleba. Dělali tam i vecky.

Tam pracovalo asi dost lidí z Milína?

No, dost nás tam bylo ženských.

A proč jste dělala jen na tu noční, na denní bylo plno?

Potřebovali na noční hodně lidí, aby bylo ráno to pečivo.

A jak jste to dělala s dětma?

No v noci s nimi byl manžel. Ráno jsme se akorát potkávali. Já si šla ještě na hodinu lehnout, protože jsme přicházeli tak v 6 h. Tak jsem si natáhla budíka. Hodinku jsem si lehla a v 7 hodin jsem vstala, vypravila malou do školky a kluka do školy a pak jsem si šla zase lehnout.

Jak dlouho jste byla v té pekárně?

Rok. To nebylo k vydržení s těmi dvěma dětmi. Odpoledne jsem vařila, aby měly jídlo. Večer jsem si chvíli lehla, protože jsme chodili v 22 hodin. Bylo to hrozný.

A pak jste šla na tu poštu?

Pak jsem byla ve školce, v té, co je teď družina, dělala jsem tam pomocnou kuchařku. Za šest stovek ☺.

Aspoň byla lepší pracovní doba, co?

No, ale mohla jsem mít lépe placenou, manžel mi sehnal u Jáchymovskéjch. Jenže to bylo dojíždět a já s dvěma dětmi říkám, že musím mít něco tady. Takže děti mohly klidně za mnou přiběhnout, když něco potřebovaly a furt jsem o nich věděla...

No a pak?

Tam jsem dělala 6 let a pak jsem šla k poště. Paní Běhounková se stěhovala pryč, tak se uvolnilo místo. Paní Pečená z Kojetína mě přesvědčila. Máma Jirky Pečeného. Ta tam dělala léta a ta mě tam nalákala.

Předtím někdo odcházel, ale už si nevzpomenu na jméno. Ta chodila po vesnicích, na Drsník a tak. A mě říkali, že půjdeme na ty vesnice, tak povídám, že to objedeme autem. Tak jsme to objeli, a já říkám, tady chodit sama a v zimě? To nikam nejdu, tak jsem nešla na tu poštu. Místo mě šla Pečená, co jsem měla jít, ta to už znala, tak jí to bylo jedno, já se tam bála holt sama chodit a ještě s penězma. ... No a Pečená chodila na Lešetice, tak říkala: choď na Lešetice, já to vezmu tam. Tak jsem tam chodila asi jen rok na ty Lešetice. To už bylo lepší. A pak šla ta paní Běhounková pryč, a ta dělala Milín, tak jsem vzala Milín. No a to jsem dělala 20 let.

A jak jste se to zaučovala, to s Vámi někdo chodil?

No to jsem chodila s tou, která chodila přede mnou, tak jsem s ní chodila asi měsíc, abych věděla, co a jak...

Teď ani nechoděj, teď rovnou jezďej, a chudáci nevědí, co jsou a kde jsou. ☺

A jaká byla pracovní doba?

Od 7 hod. jsme dělali. A pak kdy jsme skončili no. Většinou, když se dělala

elektrika vyúčtování, nebo inkasa ze začátku měsíce, tak to jsme přišli taky v 17 hodin.

A to jste už věděli, jak je kdo doma?

No, to už člověk věděl a tenkrát se směla i rekomanda dávat sousedům. My jsme vypláceli elektriku a tak jsme vyplatili třeba i 5000 Kč pro souseda. ☺ Teď nikomu jinému nesmíte dát ani korunu. Pak už jsem i všechny lidi znala. Teď už je nepoznám, když je potkám, kor ty mladý.

A jak jste si roztrídila to, kam máte jít?

To jsem si do sešitu psala, jak jsem šla, abych věděla přesně baráky, jak jsou za sebou. Pak jsem si vzala takové velké desky na klín, a tam jsem zakládala. Napřed jsem si složila noviny. Tam jsem si vždycky udělala jedno písmeno, abych věděla, či ty noviny jsou, abych to nepopletla. A mezi to jsem si dávala dopisy a pohledy.

A to byla těžká ta taška docela, ne?

To jsem nosila takhle, léta jsem to nosila takhle v náručí a takhle jsem chodila. Bylo to těžký no. Potom hlavně, když tady dali zadarmo noviny Svobodu. To bylo od KSC. A všem členům to dali zadarmo a těch bylo hodně.

No a co psi, jak se říká, že na listonoše chodí psi, měla jste s nimi také problémy?

No tajdle Bejčkův pes. Vlčák, ten na mě řval, vždycky když jsem byla u plotu. Jinak si mě psi moc nevěšili, ale tadyten Bejčkův na mě řval, nevím proč. A jednou se mi stalo – paní Bejčková přebírala brambory od JZD tam v těch sklepích u Čalounů. A toho psa, buď ho pustila, nebo já nevím... Najednou pes za mnou! Měla jsem takovou koženou tašku, tam byly zuby znát, jak po tom sjel, kousnul mě do zadku, tak jsem musela jít k Dr. Kukačkovi. A Bejčkovi museli na očkování se psem. On jak se zakousl do té tašky, tak mě už kousnul jenom málo, ani jsem snad nemarodila. Jenom jsem byla u toho Kukačky, taky jsem musela na to očkování proti vzteklině.

A řekněte mi, využívali vás lidi, abyste jim třeba šla něco poslat na poštu, koupit, nebo něco?

Tak leda mi dali pohled, nebo dopis. Ale ty milínský ne, ale když jsem potom v důchodu šla támhle na Vrančice a tam, tak tam chtěli přinést i kvasnice, nebo nějakou maličkost. Tak to jsem jim koupila.

Já si pamatuju, že kdysi ještě Milínský zpravodaj nosily právě i listonošky do okolních obcí, tak se jim dal štůsek a roznesly to do baráků zadarmo.

Nejhorší byly pro mě losy „MONO“. Musela jsem jich 30 prodat. Když jdete k babičce, která má pár stovek a chtějte po ní los, aby si koupila... Někdy jsem neprodala ani jeden, všechny jsem si koupila já. ☺ Oni tedy byly i mezitím výhry, tak nejvíc 30 Kč víc ne. Vyhrála jsem třeba i jen 3 Kč. Zpátky jsem to nedostala, ale říkám si, no...

Takže od jakého roku jste dělala na té poště?

V 74. jsme se stěhovali na barák a já začala předtím na zimu, než jsme se stěhovali.

A scházeli jste se na poště jako parta, měli jste nějaké MDŽ oslavy?

No to bylo od podniku, tak nás zvali na MDŽ do Příbrami. No a jinak i nějaká schůze tam byla občas v té Příbrami. Tady v Milíně akorát když jsme ženský

měly narozeniny, tak jsme přinesly kafe a občerstvení. Tak jsme to akorát ráno snědly a běžely jsme.

A to byla pošta tam v kulturáku?

To už byla tenkrát tam ta pošta. Víte, kde byla původní pošta, když jsme se sem nastěhovali? Tajdle u Čalounů (bývalý pivovar) v tom baráčku, co tady dole mají udělaný mladí. Pak tam měli železářství nebo co. Ale když jsme sem přišli, tak tam byla pošta v tom vjezdu. Jinak mezitím snad nebyla jinde.

A slýchala jste nějaký drby, když jste takhle chodila po domech☺?

No to víte, to sem tam nějaký ten drb se řekl. Ale drby ani tak ne, spíš zážitky. To vám ale snad radši nebudu povídat.

Ale tak něco jo, třeba něco zajímavého?

Jednou se mi stalo, že měl nějaký pan domácí důchod. Já na dvoře křičím. Nic. Většinou jsme museli až dovnitř. Čekali nás vždycky doma. No já tam přijdu, on přišel vdovec v barchetovej šatech po manželce, s šátkem na hlavě ☺. Čistil komín. Celej černej. Asi se na to tak vždycky oblíkal. Jenže zapomněl, že má důchod. „Já jsem na vás úplně zapomněl.“ říkal. To bylo legrační, když přišel on v těch šatech, ona byla paní silná, takže takový ty barchetky, co se hodně nosily. Šátek uvázaný na babku a celej vočerněnej. Asi to na sebe navlíkal pokaždý no. To jsem se zasmála.

Nojo a taky se mi stalo, že jsem přišla k jednomu starejm dvěma lidem, a přicházím ke schůdkům, měli asi tři schůdky, ke dveřím. Otevřely se dveře a vychrstnul kýbl. A ještě bych bývala udělala krok, tak by to bylo na mě.

A co nějaké hádky, nezapletla jste se do něčeho, že by na sebe lidé řvali?

To na mě neřvali, ale přišel si na mě jednou stěžovat jeden pán na poštu, že jsem mu vhodila do schránky otevřenéj dopis. Tak říkám: copak já ty dopisy otvírám a koukám, co tam je, ...? Někdo to holt nezalepil a já to jen vzala a hodila do schránky, že byl otevřenéj, to nevím. To se strašně rozčiloval.

A stalo se Vám někdy, že byste nějaký dopis taky ztratila? Nebo že byste ho našla třeba zapadlý, za delší dobu?

To ani snad ne. Jednou jsem našla pohled k MDŽ, to bylo blahopřání. Našla jsem to najednou v poště o Vánocích, ale už si ani nepamatuju, jestli jsem to pak ještě doručila.

To jste tedy dělala až do důchodu na poště?

To jsem dělala do důchodu. Ještě rok v důchodu jsem pak právě chodila ještě na ty Vrančice.

To jste asi nachodila dost kilometrů?

No to nevím, ale říkám, že to bych ráda věděla. Teď snad Vám to měří i hodinky. Vůbec nevím, kolik to bylo za ten den, od rána, takhle dokola.

Když pršelo, tak co jste nosila?

Tak jsme měli plášťenky, ale to kor když byl vítr, tak nám to bral...

A v mrazu, když byl sníh?

Jednou přiběhl ráno, co jezdí s poštou, tak přiběhl na poštu, že uvízl u benzíny – to bylo ještě tam dole. „Ženský, musíte mi jít pomoci. Já sem uvízl a nemůžu sem vyjet, musíte si to odnést.“ Tak jsme se všechny sebraly a šly jsme, jenže my jsme se všechny držely dráťenky a musely jsme jít kolem plotů, to bylo hrozný tenkrát.

A co nějaké tancovačky, zábavy, to bylo kde?

To bylo v Sokolovně. Snad jo tedy, já si to moc nepamatuju, jak jsem byla s dětma doma skoro 6 let.

V kulturáku taky byly bály, než to předělali a bylo to rovný. Tříkrát jsem tam asi byla na bále. To pořádaly Svaz žen, Červený kříž, Včelaři, Myslivci, Hasiči, i od koní, co byli v Tochovicích, tak ty tady taky měli ples. Chodilo se v pátek, a ještě v sobotu. Nestačilo se tam všechno vystřídat.

Jak vzpomínáte na milínské hospody?

To bylo U Přemysla, tady v kulturáku, v Sokolovně bylo otevřeno. U Přemysla se vařilo, tam se vařilo hodně. Tam vařila paní Pražáková, ta opravdu dobře vařila a byla tam celá léta. A chodilo tam dost lidu na jídlo.

A ten bufet Jitřenka, tam také vařili?

No tam ohřívali párky, sekanou, ale jinak nevařili. A ještě, než to tam bylo, tak jsem tam chodila s dětma na poradnu dětskou. Tam, co byla Jitřenka (nyní vietnamský obchod), v jedné místnosti byl doktor jednou týdně se sestrou, a to ještě nebylo středisko. Dr. Vácha, ten měl ordinaci nahore na sídlišti, jak je „Strnadova vila“. Pak byl zubař Václav Ansl u Caisů, to byl jeho barák, proti Roušalům, když se jde na Kojetín. (Pozn.: býval i na jiném místě, jak je uvedeno ve vzpomínkách p. A. Vošahlíka.)

Dětskej tu předtím nebyl. Víím, že klukovi když bylo 9 měsíců a měl zápal plic, dostal asi virovej, protože najednou z ničeho nic měl 40, tak jsem běžela k Váchovi do tý vily tam nahoru a ten mi poslal Jeníka s autem se sanitou a ten mě dovezl do Příbrami, a tam dělal doktor Valta v tý Příbrami. Ještě než byl tady, pak v krátkém čase potom už byl na tom středisku tady.

Praktický doktor byl tedy ten Vácha a pak to měl Kukačka. Snad tedy. Člověk kolikrát také něco přehlédne. Mně se kolikrát spletou dvě generace. ☺

A obchody, které pamatujete?

Když jsme se přestěhovali, tak jsme chodili s bandičkou pro mlíko ke Stejskalovům. Takhle z venku byly schody a nahore byl krám. Myslím, že tam byla paní Cihelková, v tom krámě. Ale nevím... měli tam všechno, ale tenkrát vozili ještě mlíko v těch velkejch bandách a s bandičkou jsme tam chodili. Bylo to toho Žáčka ten krám, on byl cukrář, a pak když tohle takhle předělávali, tak tam udělali tohle. On už snad nebyl živ, když se to předělávalo. Ale chodili jsme k paní Žáčkové, to byla jeho manželka. Ta pekla „medinky“. To bylo medové těsto, na plechu, takhle slabé a krájela to na kousky, dávala do pytlíku a prodávala. Kousek vedle býval Polívka drogist. Ten měl všechnu drogerii a bylo to pomalu jak lékárna, měl tam spoustu bylinek a i nějaké prášky, co se daly koupit. Do trafiky se chodilo u Kroužeckejch ten baráček – Lipták. Tam měla prodavačka okýnko, takhle malinký a prodávala cigarety. Tam jsem chodila tátovi pro cigarety. Tam se dřív jezdilo na Příbram okolo Stejskalů a kolem staré školy, tam byla cesta. Papírnictví bylo nahore pod kostelem. Hned přímo pod Hodinovou. To jsou dnes Volfovi, tam bylo papírnictví.

Tady byl taky krám, co je kus nad knihovnou. Tam bylo všechno - zelenina, jeden čas i papírnictví, ale moc lidí tam asi nepřišlo. Tak dlouho to tam nebylo. Řeznictví bylo nad Bubákem u Nováků.

A na sále u Přemysla tam už byla Jednota?

To už byla. Tam bylo všechno. Já říkám zlatej Štětina, ten měl všechno. Sehnal všechno. Když to nebylo, on to objednal, boty, oblečení,... opravdu všechno. To byla samoobsluha jak ty velký obchody. Tam co byla drogerie u Vávrů, tak když jsem se přestěhovala já, tak bylo nejdříve cukrářství. A pak byl krám, právě Štětina, co byl potom na tom sále, tak co je bývalá benzínka, tak u té měli Štětinovi také krám. Tam měli všechno. Měl to ve stodole. I rádia tam měl a přitom to byl malý krámek.

Školu jste zažila kde?

Ta byla ve staré škole a ještě jedna třída nebo dvě byla na radnici.

A jídelna byla „u kaštanů“. Tam byla i družina. Myslím, že tam chodily děti na oběd a mám dojem, že tam byla i družina. Pak tam bylo pekařství. To měl Macháček. A ten tam měl taky jako cukrárnu, asi dvakrát týdně. Bílé pečivo tam měl, chleba myslím ne. Vozili mu tam právě - asi z Příbrami - cukroví. A měli dobrý věci! Vždycky se tam lidi nahrnuli, když věděli, který den to přivezou.

No ještě si člověk pamatuje věci, když si zavzpomíná takhle. ☺

Rozhovor vedla Dana Reiterová, přepis Kamila Negererová

Foto: Dana Reiterová

MILÍNSKO V LITERATUŘE

Kniha z fondu milínské knihovny

DRDA, Adam a KROUPA, Mikuláš. Normalizované životy: podle cyklu televizních dokumentů Příběhy 20. století. Edice ČT. Praha: Česká televize, 2017. ISBN 978-80-7448-074-4.

V příběhu politických vězňů Ondřeje Stavinohy a Petra Hauptmanna je zmínka o Milínu:

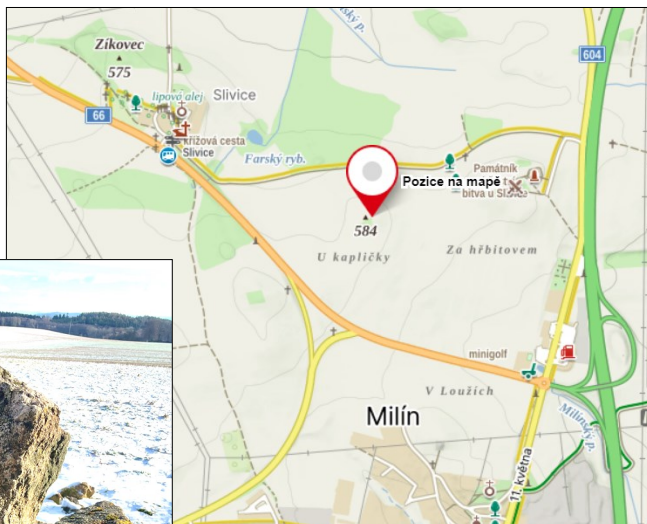
Petr Hauptmann vzpomíná na pobyt svého otce (též politického vězně) v lágru Vojna (i když tam název přímo nezmiňuje). Jeho otec skončil na čtrnáct let v kriminále. „...Petr za ním byl ve vězení dvakrát, jednou v Milíně u Příbrami, kam se jelo motorovým vláčkem, byl to jeden vůz, a pokud si pamatuju, v tom voze cestovali jen lidé, kteří jeli na tu návštěvu. Motorák zastavil kdesi v poli, nikde nic, jen závěje a zima. Asi po půl hodině přivezli vězně, bylo to divně, stísnující...“ Z informací Památníku Vojna víme, že se návštěvy odehrávaly mimo tábor v odlehklém „domečku“ mezi obcí Lešetice a táborem Vojna.

Horník Ondřej Stavinoha byl jedním z „odstřelovačů“ sochy Klementa Gottwalda na náměstí 17. listopadu v Příbrami (dříve nám. VŘSR) v r. 1978. Odseděl si 9 let ve Valdicích. O tomto tématu si můžete přečíst i zde: <https://www.irozhlaz.cz/node/5918345> a také: <https://www.pribram.cz/clanek/za-attentat-na-sochu-gottwalda-v-pribrami-si-muz-odsedel-9-let/28100/>

Vybrala Dana Reiterová

VLASTIVĚDNÉ TOULKY MILÍNSKEM - 18

Zajímavý kámen s obrázkem a nápisem: „Be ZeMě nepřežije“ se nachází v polích mezi Milínem a Slivicí.

Jsou u něj zobrazeny i světové strany. Podle pověstí se blízko těchto míst nacházel kamenný útvar „Poustevník“. Bylo to zřejmě blíže silnici. Při její výstavbě v dávné historii zřejmě došlo k odstřelení skály.

Souřadnice: 49.6422358N, 14.0418167E

Mimořádná příloha Milínského zpravodaje vychází 4x ročně (jaro, léto, podzim, zima). Jde o periodický tisk územního samosprávného celku pro obec Milín (včetně osad). V tištěné podobě zdarma pouze v knihovně. Elektronicky zveřejňováno na www.milin.cz - v menu Život v obci.

Sazba a grafická úprava: D. Reiterová, **tisk:** Mgr. J. Pižl
Korektura textu: Mgr. V. Trantina, D. Reiterová, K. Negererová
Foto na titulní straně: M. Kunt a J. Fuka
Vydává Obec Milín (IČ: 00242730), 11. května 27, 262 31 Milín
a Knihovna Dr. E. Bořického Milín - sídlo redakce.
Tel. 318 691 414, 737 076 639, E-mail: knihovnamilin@volny.cz
Vydávání schváleno pod číslem: MK ČR E11721